

Arrest

nr. 39 482 van 26 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 februari 2010 .

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 februari 2010 om 14 uur 00 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken. A. DE SMET.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die loco advocaat S. BENKHELIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, komt op 25 oktober 2009 België binnen en dient op 26 oktober 2009 een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken (hit Eurodac) blijkt dat verzoeker reeds werd geregistreerd te Mytilini (Griekenland) op 13 november 2008.

Op 16 december 2009 vragen de Belgische autoriteiten aan de Griekse asielinstanties de overname van verzoeker op basis van artikel 10.1 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 343/2003).

Griekenland reageert niet en op 24 februari 2010 deelt België aan Griekenland mee dat Griekenland de verantwoordelijke lidstaat is op basis van een stilzwijgende aanvaarding (tacit agreement).

Op 2 februari 2010 richt de raadvrouw van verzoeker een schrijven tot de Dienst Vreemdelingenzaken waarin zij verzoekt om gebruik van de Franse taal en om toepassing van artikel 3.2. van de verordening 343/2003. De raadvrouw wijst tevens op de moeilijke situatie in Griekenland inzake de behandeling van asielaanvragen en naar een advies van het UNHCR.

Op 24 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing.

« (...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 26/10/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 1983.

Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft impliciet ingestemd met een Tacit Agreement dd 24/02/2010 waarin wordt gesteld dat Griekenland op datum van 17/02/2010 verantwoordelijk is geworden tot overname van bovengenoemde persoon.

Uit het Eurodacverslag van 26/10/2009 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen en dat er zijn vingerafdrukken werden genomen op 13/11/2008. Hij vroeg er geen asiel aan. Betrokkene verklaart tijdens zijn interview dat hij Afghanistan verliet en dat hij via Pakistan en Iran en voor hem onbekende landen naar België is gekomen.

Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 26/10/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 16/12/2009 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 16/02/2010 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Griekenland laten weten via een Tacit Agreement op 24/02/2010.

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren naar zijn thuisland en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene werd niet gerepatriëerd naar zijn thuisland wanneer hij door de Griekse autoriteiten werd opgepakt.

De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de

lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet.

Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009). Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze Richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. V. Verenigd Koninkrijk: "The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives."

Met het oog op de communautaire verplichtingen van Griekenland is het steeds mogelijk om een beroep in te dienen bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, de rechterlijke instelling van de Europese Unie, indien deze verplichtingen niet gerespecteerd worden. De Europese Commissie is eveneens bevoegd om maatregelen te nemen die moeten worden genomen indien de genoemde verplichtingen niet gerespecteerd worden.

Wat betreft de vraag van betrokkene en zijn advocaat om zijn dossier in het Frans te laten behandelen gezien de uitleenlopende rechtspraak die volgens betrokkene advocaat zou bestaan tussen de nederlandsestalige en franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient te worden verwezen naar art. 51/4 van de Wet van 15/12/1980 dat stelt

§ 1. Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans. De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft. Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek. Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de tact van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staaflozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Wat betreft de vraag van betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (artikels 3(2) van Verordening 3433/2003), kan het volgende worden gesteld. België is volgens artikel 3(2) niet verplicht om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen. Het staat de Belgische autoriteiten vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat een individuele vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die Europa voor ogen heeft. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Betrokkene verwijst naar een advies van het UNHCR en vraagt de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Griekenland stuurt geen asielzoekers terug naar hun land van herkomst terwijl de procedure nog hangende is. Griekenland respecteert ook het principe van niet-terugdrijving. (cfr. brief dd 26.02.2009 gestuurd door de Griekse overheden naar de Voorzitter van het Europees Comité ter voorkoming van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling). Ook staat vast dat ook na de verwerping van het asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waar men meent dat hun leven of vrijheid wordt bedreigd.

Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

Asielzoekers hebben in alle gevallen het recht om beroep in te stellen tegen elke beslissing van uitwijzing en hebben het recht op toegang tot de procedure voor het EHRM om voorlopige maatregelen te bekomen in toepassing van art. 39 van de Verordening. Het EHRM oordeelde reeds dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van de Verordening (EG) Nr. 343 geen schending inhoudt van art. 3 van het EVRM.

Het feit dat sommige rechtbanken van eerste aanleg, waarbij een uiterst dringend beroep werd ingesteld, voorlopige maatregelen hebben genomen die de verwijdering naar Griekenland, in afwachting van een onderzoek ten gronde van het beroep, verhinderden, impliceert echter niet dat de genoemde rechtbanken het feit dat de aanvrager in geval van overbrenging naar Griekenland het risico loopt het slachtoffer te worden van onmenselijke of vernederende behandelingen erkent maar dat deze maatregel werd genomen in afwachting van een onderzoek ten gronde van het verzoek. Wanneer het EHRM in bepaalde dossiers voorlopige maatregelen nam en neemt, is dit omdat deze steeds op bijzondere gevallen betrekking hadden en hebben en deze genomen werden en worden om een mogelijke schending van bijzondere rechtsregels te onderzoeken. Dit element kan niet op algemene wijze ingeroepen worden als bewijselement dat aantoonde dat Griekenland zijn verplichtingen in verband met het internationaal recht niet naleeft. Dezelfde reflectie is van toepassing indien voorlopige maatregelen door een gerechtelijke overheid genomen worden.

Hoewel betrokkene reeds in Griekenland was, heeft hij toen geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Aangezien betrokkene in Griekenland geen asielaanvraag indiende, is de vrees van betrokkene m.b.t. het feit dat zijn rechten niet zullen worden gerespecteerd volstrekt hypothetisch.

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).

Betrokkene heeft tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Hij zegt dat het de keuze was van de smokkelaar.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaart dat hij gezond is.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3P of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 18§7 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten.

(...)"

De overdracht aan Griekenland is voorzien voor 8 maart 2010.

2. Betreffende de taal van de procedure

In het verzoekschrift vraagt verzoeker dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De proceduretaal is in casu bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling gaan van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (...), wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid is van toepassing.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend en dat hij verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen. Overeenkomstig § 2 van dit artikel bepaalde de gemachtigde dat als taal van het onderzoek het Nederlands zou worden gebruikt. Overeenkomstig § 3 van dit artikel, wordt dienvolgens ook het Nederlands gebruikt bij huidige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad zou voorgaande wetsbepalingen miskennen mocht hij ingaan op het verzoek om huidige zaak niet in het Nederlands te behandelen.

Er dient tevens op gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter (ongeacht de omstandigheid dat het in casu om een procedure van vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gaat) en bij wijze van arresten uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding, of afwending van macht. De Raad is derhalve niet bevoegd om uitspraak te doen over een eventueel intern reglement van de Dienst Vreemdelingenzaken. In de mate waarin huidig beroep dit verzoek tot voorwerp heeft, is het niet ontvankelijk .

De vraag van verzoeker om als proceduretaal van huidig beroep het Frans te gebruiken, dient bijgevolg te worden verworpen, ongeacht zijn verwijzing naar de artikelen 10, 11, 159 en 191 van de Grondwet en van artikel 14 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Krachtens de artikelen 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoeker dient dan ook én

een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

3.2.1. Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze voorwaarde dient zo te worden opgevat dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Het bestaan van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde, die ook afzonderlijk dient te worden beoordeeld (RvS 12 juni 2002, nr. 107 797).

3.2.2. Wat deze voorwaarde betreft, voert verzoeker aan dat er in zijn hoofd een risico bestaat op de schending van een fundamenteel recht, zodat er zeker sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens. Het Hof heeft reeds in een veertigtal dossiers een overdracht aan Griekenland in het kader van de Dublinprocedure opgeschort. Ook burgerlijke en strafrechtelijke Belgische rechtbanken van beide taalrollen menen dat er wel degelijk een ernstig risico bestaat van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoeker heeft geen enkele garantie op een degelijke behandeling van zijn asielaanvraag, noch op een degelijke opvang of detentievoorwaarden. Het geheel van rapporten waarnaar verzoeker in het middel verwijst, toont voldoende aan dat er sprake is van een schandalige situatie en een evident risico. Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM brengt mee dat er sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Verzoeker verwijst naar rechtsleer en naar rechtspraak van het Europees Hof in de zaak Saadi t/ Italië van 28 februari 2008. Verzoeker stelt dat dit principe van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zeker geldt in het geval van een asielzoeker aan wie men verwijt een asielaanvraag te hebben ingediend in het eerste land waar hij gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven.

Zoals ook uiteengezet in het middel, voert verzoeker aan dat het risico op een schending van de artikelen 3 van het EVRM en artikel 33 van de Vluchtelingenconventie samengelezen moet worden met een risico op schending van artikel 13 van het EVRM. De rapporten waarnaar verzoeker verwijst tonen de afwezigheid aan van een daadwerkelijk beroep in het geval van een terugkeer naar Griekenland, gezien de aangekaarte situatie van een flagrante afwezigheid van advocaten, tolken en sociale assistenten.

De recente rechtspraak van het Europees Hof van Justitie te Straatsburg, arrest Gebrehmedim t/ Frankrijk (zaak nr. 25389/05 van 26 april 2007) herinnert eraan dat artikel 13 van het EVRM vereist dat de betrokkene toegang heeft tot een daadwerkelijk beroep met schorsende werking. Van zodra de betrokkene een voldoende graad van geloofwaardigheid heeft aangetoond inzake een risico op slechte behandeling, moet de zaak behandeld worden in een procedure ten gronde met schorsende werking. Verzoeker toont door middel van voldoende bewijzen en bijgevolg afdoende geloofwaardigheid aan dat hij een risico loopt op slechte behandeling. De Belgische staat kan een schorsing niet weigeren door voor te houden dat verzoeker dan maar procedures moet instellen eens hij zich in Griekenland bevindt.

3.2.3. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een aantal gevallen de overheid verzocht - met het oog op een goed verloop van de procedure voor het Hof - een vreemdeling tijdelijk niet naar Griekenland over te brengen, laat dit niet toe vast te stellen dat artikel 3 van het EVRM geschonden zou zijn of dat verzoeker zelf in Griekenland niet op een correcte wijze zal behandeld worden. Dit betreft immers enkel een "interim measure" voorzien in "Rule 39" van de "Rules of Court" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Dit is een maatregel die genomen wordt in afwachting van de behandeling van het verzoekschrift door het Europees Hof. Er kan niet worden aangenomen dat deze voorlopige maatregel de veroordeling van een staat inhoudt of een schending van artikel 3 van het EVRM vaststelt.

Het feit dat door verscheidene Belgische rechtscolleges beslist werd dat er een reëel risico zou zijn op schending van artikel 3 van het EVRM, wordt door verzoeker niet verder toegelicht en hij voegt zulke rechtspraak niet toe. Alleszins leidt dit in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat, gezien de stukken eigen aan het dossier, verzoeker het slachtoffer dreigt te worden van een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er tevens op dat verzoeker nalaat aan te tonen in welk opzicht de zaken waarnaar hij verwijst identiek zouden zijn aan zijn situatie.

Waar verzoeker verwijst naar de rapporten die hij in het middel heeft aangehaald en die wijzen op een gebrek aan opvang en bescherming van asielaanvragers in Griekenland, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker nalaat in de uiteenzetting van het nadeel in concreto aan te geven welke onderdelen van welke rapporten op hem persoonlijk betrekking zouden hebben en in concreto aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Vervolgens stelt de Raad dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland en dat hij ten tijde van het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin melding heeft gemaakt van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten of de onmogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen of eventuele tekortkomingen op dit vlak. Als antwoord op de vraag of er een specifieke reden was waarom verzoeker in België een asielaanvraag wilde indienen, antwoordde hij dat België de keuze was van de smokkelaar.

In casu dient dus te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot algemene beschouwingen maar verzuimt aan te tonen dat zijn rechten als asielaanvrager zullen worden miskend. Hij blijft in gebreke om concrete gegevens aan te brengen waaruit prima facie kan worden afgeleid dat zijn stelling inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel meer is dan een loutere hypothese. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers vingerafdrucken werden geregistreerd te Griekenland op 13 november 2008. Verzoeker heeft niet verklaard dat hij in Griekenland in de onmogelijkheid was om een asielaanvraag in te dienen. Verzoeker brengt in dit opzicht geen concrete aanwijzingen bij, laat staan bewijzen, die aantonen dat hij het risico loopt om slachtoffer te worden van het gebrekkig functioneren van de opvang en behandeling van asielaanvragers in Griekenland en dat zijn asielaanvraag niet met de nodige zorg en garanties in Griekenland kan behandeld worden. Hij maakt met andere woorden met zijn betoog, dat bestaat uit het poneren van theorieën en algemene beweringen en het verwijzen naar citaten uit rechtspraak, niet aannemelijk dat de problemen uit het verleden zich nog zouden voordoen, noch dat de problemen zich in dezelfde situaties voordeden als zijn huidige situatie.

De Raad sluit niet uit dat de Griekse nationale asielwetgeving zoals die in het verleden bestond mogelijk niet in overeenstemming was met de normen die voortvloeien uit internationale en supranationale rechtsregels. In casu dient evenwel te worden opgemerkt dat de Griekse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielaanvragers in de lidstaten, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht hebben omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden is. De asielaanvraag van verzoeker zal noodzakelijkerwijs behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, zodat er in principe geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat verzoeker voor de behandeling van zijn

asielaanvraag minder waarborgen in Griekenland dan in België zou genieten (RvS., nr. 170.662 van 27 april 2007).

De basisnormen die opgelegd worden door het gemeenschapsrecht garanderen op zich reeds een toegang tot de asielpcedure en staan ook garant voor een kwaliteitsvolle procedure. Gelet op de normen die vastgelegd zijn in het gemeenschapsrecht en waardoor de Griekse autoriteiten zijn gebonden, kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn stelling dat er een risico op een schending van artikel 3 EVRM bestaat. Wat de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) betreft, moet verzoeker immers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Inzonderheid volstaat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Verzoeker beperkt zich in casu tot een theoretische uiteenzetting en verzuimt een begin van bewijs bij te brengen dat hij zelf een reëel risico loopt en moet vrezen voor zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit of dat hij een arrestatie zonder eerlijk proces zou moeten ondergaan.

Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in de voormelde richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: "The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives") en dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan ook, via gerechtelijke weg, kan afgedwongen worden (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: "Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill-treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such."). Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat.

Voorts kan niet uit het door verzoeker geciteerd arrest Saadi prima facie de plicht voor de Dienst Vreemdelingenzaken afgeleid worden om in een beslissing waarbij een vreemdeling wordt overgedragen aan Griekenland op grond van de Dublinverordening te motiveren aangaande rapporten van mensenrechtenorganisaties in het licht van artikel 3 EVRM bij een terugzending naar Griekenland. Het Hof heeft in het arrest K.R.S. gewezen tegen het Verenigd Koninkrijk van 2 december 2008 immers het volgende gesteld: "(...) *Article 3 implies an obligation not to deport the person in question to that country (Saadi v. Italy [GC], no. 37201/06, § 125, 28 February 2008; NA. v. the United Kingdom, no. 25904/07, § 109, 17 July 2008). The assessment of the existence of a real risk must necessarily be a rigorous one (see Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 96, Reports of Judgments and Decisions 1996-V; and Saadi v. Italy, cited above, § 128) which implies that there must be a meaningful assessment of the applicant's claim (Jabari v. Turkey, no. 40035/98, § 40, ECHR 2000 VIII). Similarly, the notion of an effective remedy under Article 13 requires independent and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (Jabari, cited above, § 40). The remedy required by Article 13 must be "effective" in practice as well as in law. It must take the form of a guarantee and not of a mere statement of intent or a practical arrangement (Conka v. Belgium, no. 51564/99, §§ 75 and 83, ECHR 2002-I) and it must have automatic suspensive effect (Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France, no. 25389/05, § 66, ECHR 2007-....)".*

De Raad stelt prima facie op grond van een lezing van de bestreden beslissing vast dat er niet kan gesteld worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris "*a meaningful assessment of the applicant's claim*" niet zou gedaan hebben. Gelet op diens verklaringen werd een effectief en betekenisvol onderzoek verricht. Het gegeven dat Griekenland niet uitdrukkelijk heeft ingestemd met het overnameverzoek doet hieraan in casu geen afbreuk. De stelling van verzoeker dat hij bij een

terugwijzing naar Griekenland een repatriëring naar zijn land van herkomst riskeert en dat zijn asielaanvraag niet op een eerlijke en effectieve wijze zal worden behandeld is niet meer dan een hypothese die niet is ondersteund met concrete elementen en niet tot uiting werd gebracht door verzoeker ter gelegenheid van zijn verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Wat de in het nadeel aangevoerde schending van artikel 13 van het E.V.R.M. betreft, steunt verzoeker zich in casu op de door hem aangehaalde rapporten. Zijn betoog beperkt zich evenwel tot het poneren van blote beweringen, zonder in concreto aannemelijk te maken dat hij zich in dezelfde omstandigheden zal bevinden als deze zoals geschetst in de door verzoeker aangehaalde rapporten of rechtspraak. Bovendien dient te worden benadrukt dat artikel 13 van het E.V.R.M., gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet zelfstandig kan worden ingeroepen zonder aan te tonen dat een door het voornoemde verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Verzoeker roept samen met artikel 13 van het E.V.R.M. een schending in van artikel 3 van het E.V.R.M. en tevens de schending van een artikel uit een ander verdrag, namelijk artikel 33 van de Vluchtelingenconventie. Aangezien verzoeker de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. in casu niet aannemelijk maakt, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het E.V.R.M. in casu van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS, nr. 141.340, 28 februari 2005). Waar verzoeker de schending van artikel 13 van het EVRM aanhaalt in samenhang met artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, wijst de Raad erop dat artikel 13 van het EVRM verwijst naar andere artikelen in het EVRM en geen artikelen uit andere verdragen. Alleszins toont deze uiteenzetting van verzoeker geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel in zijn hoofde aan.

Waar verzoeker aanvoert dat geen effectief rechtsmiddel voor hem ter beschikking is in Griekenland, gezien het flagrant gebrek aan advocaten, tolken en sociaal assistenten aldaar en dat daarenboven de opvang van asielzoekers in Griekenland ernstig tekort schiet, komt dit als speculatief en hypothetisch voor, nu zijn betoog beperkt is tot het poneren van blote beweringen. Verzoeker maakt zoals reeds gesteld niet in concreto aannemelijk dat hij zich in dezelfde omstandigheden zal bevinden als deze zoals geschetst in de door hem aangehaalde rapporten en rechtspraak en hij maakt in deze context op generlei wijze aannemelijk niet op daadwerkelijke rechtsbescherming te kunnen rekenen.

Waar verzoeker binnen de context van zijn vermeend nadeel tot slot een schending aanvoert van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, volstaat de vaststelling dat hij in concreto verzuimt aan te tonen dat hij een risico loopt te worden teruggestuurd naar Afghanistan. De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoeker aan de Griekse autoriteiten wordt overgedragen teneinde hem de kans te geven een asielverzoek in te dienen bij de bevoegde asielinstanties. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker reeds meer dan vier maanden in Athene heeft verbleven zonder dat hij werd opgepakt en gedwongen uit het land werd gezet, zodat hij niet aannemelijk maakt dat er een risico bestaat dat Griekenland hem zonder behandeling van zijn asielaanvraag zou uitwijzen naar Afghanistan.

Er is niet voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4. Er is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr P. DE SMET, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. DE SMET

A. DE SMET